

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είπε ο Διάβολος ο ίδιος αυτός ο ανθρωπάκος! Επρόσθεσε ο Ναθάιυ.

- Κιτάχτε τον φτωχό μας Σαθερνύ, πόσο σκεφτικός είναι!...
- Μά τι παιγνίδι παίζει αυτός ο διαβολοκαμπούρης;
- Σαθερνύ, τι σου είπε;
- Σαθερνύ, τι σου έκανε;

Και όλοι περιστοιχίσαν τον νεαρό μαρκησιο. 'Ο Σαθερνύ τους κίταξε με ύφος άφηρημένο και, αινάιθητα, πρόφερε:

—Μου είπε πως θα πεθάνω νέος!

Ενωμεταξύ, ο πρίγκηψ Γκονζάγκας, κευρασμένος να περιμένη στον αντίθαλαμο του αντιβασιλέως, είχε πάει κι' αυτός, μέσα στα σαλόνια της έορτης. 'Η χάρις του κι' η εύλωττία του τον έκαναν να έχη μεγάλη έπιτυχία τόσο στις κυρίες, όσο και στους άνδρες. 'Η δούκισσα της 'Ορλεάνης τον είχε σε μεγάλη έκτιμησι κι' ο άγαθος άδελφός ντε Φλερύ, ο δίδασκαλος του μικρού θασιλέως, ο όποιος ώστόσο δεν χαριζόταν σε κανένα, τον θεωρούσε σχεδόν σαν άγιο.

'Ηταν λοιπόν φυσικό, μόλις έκανε την εμφάνισί του, να πέσουν όλοι οι εύπατριδαί να τον περιστοιχίσουν. Μά, έξαφνα, καθώς ο Γκονζάγκας κουθεντιάσε μαζί τους, είδε στο άνοιγμα μιάς πόρτας το στενόμακρο μούτρο του Πεϋρόλ, με την πιο μεγάλη άπόγνωσι ζωγραφισμένη σ' αυτό. 'Ο πιστός του έπιστάτης ήταν κατάχλωμος, φαινόνταν ξετρελλάμενος και ακούσιες μ' ένα μαντήλι τον ιδρώτα του.

'Ο Γκονζάγκας του έγενεψε να πλησιάση. 'Ο Πεϋρόλ διάσχισε το σαλόνι άδέξια, και πλησιάζοντας τον κύριό του, του ψιθύρισε μερικά λόγια στο αυτί. 'Εκείνος σηκώθηκε γρήγορα και με μιά έτοιμότητα πνεύματος, είπε δυνατά για να μην υποφιασθούν οι άλλοι το αντίκειμενο της συζητήσεώς του.

—'Ωστε η πριγκίπισσα σούζυγος μου ήρθε στο χορό... Τρέχω να την συναντήσω!

Κι' ο Πεϋρόλ ο ίδιος εφανίστηκε ακούγοντας τα λόγια αυτά.

—Πού θα την θρώ; τον ρώτησε ο Γκονζάγκας.

'Ο Πεϋρόλ δεν ήξερε τι να του άπαντήση. 'Ωστόσο υποκλίθηκε, και μνη έγοντας τί άλλο να κάνει, ποσνηθήκε του κυρίου του.

—Τι με θέλεις; ρώτησε ο Γκονζάγκας τον Πεϋρόλ, μόλις θρέθηκαν μόνοι.

—'Ο καμπούρης βρίσκεται έδω, σ' αυτό το χορό!

—Τό ξέρω... 'Εγώ ο ίδιος του έδωσα την πρόσκλησι για να έρθη...

—'Εχετε πληροφορίες γι' αυτό τον καμπούρη; 'Εγώ δυσπιστώ για τό άτομό του...

—'Εχε τες, αν θέλεις! Αυτό είν' όλο που εγχεις να μου πής;

—'Ο καμπούρης, επρόσθεσε ο Πεϋρόλ, είχε άποψε ιδιαίτερα αυνομιλία με τον αντιβασιλέα, που βόσπηξε περισσότερο από μισή ώρα...

—Με τον αντιβασιλέα; έκανε ο Γκονζάγκας με ύφος κατάπληκτο.

Μά συνήλθε άμέσως και πρόσθεσε:

—Θά είχε, φαίνεται πολλή πράγματα να τοϋ πη...

—Ναί, πολλά πράγματα, ό πάντσης ο Πεϋρόλ. Κρίνετε και μόνος σας...

Και του διηγήθηκε τη σκηνη, της όποιας είχε παραστή μάρτυς προηγούμενος. 'Όταν τελείωσε, ο Γκονζάγκας άρχισε να γελάη με όικο.

—'Αυτοί οι καμπούρηδες έχουν όλοι πνεύμα! έπε. Τους άρσει να παίζουν κωμωδίες!...

—'Ο καμπούρης μας προδίδει, Υψηλότατε! Έκανε ζωηρά ο Πεϋρόλ.

'Ο Γκονζάγκας τον κίταξε χαμογελώντας και έπε:

—'Λοιπόν, τι έπε ο καμπούρης στον αντιβασιλέα;

—'Αυτό δεν τό ξέρω...

—'Εγώ όμως τό ξέρω η τουλάχιστον τό μαντεύω... Του έπε άπλουστάτα: «'Ο δολοφόνος του Νεβέρ ζή!»

—'Σούτ! Έκανε χωρίς να θέλη ο Πεϋρόλ, άνατριχιάζοντας σύγκορμος.

—Και έκανε πολύ καλά, εξακολούθησε ο Γκονζάγκας άτάραχος. 'Ο δολοφόνος του Νεβέρ ζή!... Ποιά σμφέρον έχω να τέν κρύψω, εγώ ο σύζυγος της χήρας του, εγώ ο φυσικός δικαστής, εγώ ο νόμιμος εκδικτητής; 'Ο δολοφόνος του Νεβέρ ζή! 'Θά ήθελα όλη η αλλη να ήταν έδω γιος να μ' άκούση που τό λέω αυτό!...

Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπο του Πεϋρόλ.

—Και άφου ζή, συνέχισε ο Γκονζάγκας, θα τον θρούμε, διαβόλε!

Στάθηκε για να κίταξη τον έπιστάτη του στα μάτια. 'Εκείνος έτρεμε και νευρικά τικ τάραζαν τό πρόσωπό του.

—Κατάλαδες; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Κατάλαβα ότι πρόκειται να παίζουμε με τη φωτιά, 'Υψηλότατε!

—'Η ιδέα του καμπούρη, εξακολούθησε ο πρίγκηψ χαμηλώντας έξαφνα τη φωνή του, δεν ήταν καθόλου άσχημη... Έπε πως ο δολοφόνος του Νεβέρ ζή!... Αυτό μου έδωσε μιά θαυμασία έμπνευσι... Μονάχα πρέπει να δοϋμε με ποιά δικαίωμα ο καμπούρης άνακατεϋεται σ' αυτές τίς ιστορίες... 'Θά τό διαφωτίσουμε αυτό... 'Ας έχει δέ όπ' όψε του ότι αυτοί που έζρουν πολλά πράγματα, πεθαίνουν γρήγορα!...

'Ο Πεϋρόλ άνασήκωσε τό κεφάλι του ζωηρά. 'Ο κύριός του είχε πάμει πειά να τοϋ μιλήη αίνιγματώδως.

—Μήπως αυτό τό τελευταίο πρόκειται να σμμη άπόψε; ρώτησε.

'Ο Γκονζάγκας κι' ο Πεϋρόλ είχαν κατέθει κουθεντιάοντας στους κήπους κι' είχαν φτάσει σε μία μεγάλη δενδροστοιχία. 'Εξαφνα είδαν από την άλλη μεριά της δενδροστοιχίας να προχωρή προς τό μέρος τους μιά κυρία με αούτηρη τουαλέτα της αλλη και με προσωπίδα, η όποια στηριζόταν στο μπράτσο ενός ήλικιωμένου εγγενούς με άσπρα μαλλιά.

'Αμέσως ο Γκονζάγκας τραβίξε τον Πεϋρόλ παράφερα, κάτω άπ' τα δέντρα. 'Ετσι η προσωπιδοφόρος κυρία κι' ο σύντροφός της έφτασαν ως τό μέρος που θριακόντουσαν χωρίς να τους δοϋν.

—Την αναγνώρισε; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—'Όχι, άπάντησε ο Πεϋρόλ.

—'Αγαπητέ μου πρόεδρε, έ-

'Ο Πεϋρόλ έμφανίστηκε, με την άπόγνωσι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του...

λεγε εκείνη τη στιγμή ή προσωπιδόφορος κυρία στον σύντροφό της, ευαρεστηθήτε να με συνοδεύσετε περισσότερο...

—Μήπως, κυρία πριγκίπισσα, θα χρειασώτε και πάλι απόψε τις υπηρεσίες μου; ρώτησε ό άσπρομάλλης εύπατρίδης.

—Σέ μία ώρα, θα μέ ξαναβρήτε σ' αυτό τό μέρος, άπάντησε ή προσωπιδόφορος κυρία, πού δέν ήταν άλλη από την πριγκίπισσα Γκονζάγκα, τή χήρα του Νεβέρ.

—Η πριγκίπισσα κι' ό ντε Λαμουαίν, ό πρόεδρος του Οικονομικού συμβουλίου! ψιθύρισε ό Πευρόλ.

Ό πρόεδρος χαϊρέτης την πριγκίπισσα κι' άπομακρύνθηκε σ' ένα πλάγιο δρομάκο.

—Μου φαίνεται, είπε ό Γκονζάγκας, πώς ή πριγκίπισσα δέν βρήκε ακόμα αυτόν πού ζητάει. "Άς μή τήν χάσουμε άπ' τα ματια μας.

Η πριγκίπισσα έξακολούθησε τό δρόμο της και διευθύνθηκε πρós μία δεξάμενη.

Έκείνη τη στιγμή, κάποια συγκινησις άρχισε νά επικρατή στο πλῆθος τών προσκαλεσμένων. Είχε άναγγελή ή άφίξις του αντιβασιλέως.

—Ό Ύψηλότετος δέν μου έκανε τήν τιμή νά άπάντηση στην έρώσή μου, έπέμεινε ό Πευρόλ. Σας ρώτησα άν πρόκειται να ξεκαίνουμε άποψε τόν καμπούρη...

—Σέ φοβίζει λοιπόν τόσο αυτός ό καμπούρης;...

—"Άν τόν είχατε άκούσει όπως έγω..."

—Νά μιλή για τάφος πού άνοίγουν, για φαντάσματα, για τή θεία δικαιοσύνη;... "Ε; Τα ξερω αυτά... Ξέλω νά κουβεντιάσω μέ τόν καμπούρη... "Ε; Όχι, δέν θα τόν ξεκάνουμε άποψε... "Άποψε θ' άκολουθήσουμε τό δρόμο πού μας έδειξε... "Άκουσε μέ καλά και προσέπαθη νά καταλάβη: "Άποψε, άν ό καμπούρης κρατήσει τήν ύπόσχεση πού μας έδωσε—και θα τήν κρατήσει, σου έγγυώμαι γι' αυτό—θα κρατήσουμε κι' έμεις τήν ύπόσχεση πού έδωσε έξ όνομάτος μας στον αντιβασιλέα... "Ενας άνθρωπος θάρρη σ' αυτή τήν έορτή κι' ό άνθρωπος αυτός θα είναι ό τρομερός έχθρος όλης μου τής ζωής, αυτός πού σας κάνει όλους νά τρέμετε σαν γυναικες;...

—Ό Λαγκαρντέρ; ψιθύρισε ό Πευρόλ.

—Ναί, αυτός! Λοιπόν, κάτω άπ' τή άναμένα πολυφωτα, μπροστά σ' αυτό τό πλῆθος πού έχει συγκινηθή κιόλας και περιμένε κάποιο τρομερό δράμα πριν άπ' τό τέλος της γιορτής, θα φωνάζουμε, δείχνοντας τόν Λαγκαρντέρ, στον αντιβασιλέα: "Νά ό δολοφόνος του Νεβέρ!..."

Μεγάλη συγκινησις επικρατούσε στο πλῆθος τών νέων ευγενών τής περάς του Σαβερνύ.

—Είδατε, έκανε ό Ναθαύι, δείχνοντας μία προσωπιδόφορο πού άπομακρυνόταν.

—Μά τήν τιμή μου, θα είναι καμιά πριγκίπισσα! άπάντησε ό Ζιρόν.

—Μόνη σ' αυτό τό πλῆθος, χωρίς καθάλλιο ή ακόλουθο!... είπε ξαφνιασμένος ό Σουαύ.

—Άλήθεια!... Τι ώραία κοπέλλα! φώναξε κι' ό Σαβερνύ, συνερχόμενος έξαφνα άπ' τήν μελαγχολία του. Τι ώραία πού τής πάει τό ρός ντόμινό της... Μά ποιά είναι τάχα;...

Και άκράτητος έτρεξε μπροστά. Μά τότε μόνο άντελήφθη ότι ή ώραία άγνωστος συνοδευόταν έξ άποστάσεως από δυο παλληκαράδες μέ σπαθιά μίσηση όργυαία τό καθένα, πού περπατούσαν μέ τό χέρι στη μέση και μέ τή μύτη άνασηκομένη κάτω από τίς μάσκες τους.

—Διάβολε! είπε ό Σαβερνύ, ξαναγυρίζοντας κοντά στους φίλους του. Μου φαίνεται έντελώς άγνωστη.

Η ώραία άγνωστη φαίνονταν σαν νά τάχε χαμένα μέσα σ' αυτό τό πλῆθος. Μέ τό βλέμμα της φαίνονταν σαν νά έψαχνε όλους τους όμιλους. Η μάσκα της ήταν άνίκανη νά κρύψη τή στενοχωρία της...

Οι δυο μπράβοι πού τή συνόδευαν και πού δέν ήταν άλλοι από τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ, θάδισαν πλάι-πλάι, σε δώδεκα θημάτων άπόστασι πίσω της.

—Άπό τή στιγμή πού αυτός ό διαβολοκαμπούρης τούς είχε μίλησει έν όνόματι του Λαγκαρντέρ, είχαν τήν έντύπωση ότι ένας άγριο βλέμμα τούς παρακολουθούσε και δέν τούς άφηνε ούτε στιγμή. Πήγαιναν σσβαροι και μονοκόμματοι, σαν σκοποί στρατιώτες πού κόθουν θόλτες μπροστά στη σκοπιά τους. Για νά μπορούν νά κυκλοφορούν ελεύθερα στο χορό, είχαν ξαναφορέσει τίς καινούργιες τους στολές και συγχρόνως είχαν άπελευθερώσει τήν κυρά Φραγκίσκη και τόν μικρό Μπερρισόν, τόν έγγονό της.

Μία ώρα τώρα, ή φτωγή Αύγη—γιατί αυτή ήταν ή ώραία προσωπιδόφορος πού συνοδεύει τό δλο παλληκαράδες μας—άναζητούσε του κάκου μέσα σ' έλο αυτό τό πλῆθος τών Έρ-

ρικο, τό φίλο της. Σε μία στιγμή, διασταυρώθηκε μέ τήν πριγκίπισσα Γκονζάγκα και λίγο έλεψε νά τήν πλῆσση και νά τήν μιλήση γιατί τά βλέμματα όλων αυτών τών ξεμυαλισμένων νέων τήν έκαναν νά φοβάται. Μά τί έπρεπε τάχα νά πη για νά πετύχη τήν προστασία τής μεγάλης αυτής κυρίας, ή όποια μέσα στην έορτή κυκλοφορούσε σαν στο σπίτι της;

"Ετσι ή Αύγη δέν τόλμησε νά μιλήση στην πριγκίπισσα. Έξ άλλου διαζόταν νά φτάση στο άγαλμα τής Άρτέμιδος, όπου είχε ραντεβού μέ τόν Έρρικο.

—Κύριοι, ξανάλεγε εκείνη τη στιγμή ό Σαβερνύ στους φίλους του, ή νέα αυτή είναι έντελώς άγνωστη. "Έχει μία ώμορφα ύπέροχη... Δέν μπορεί νά είναι πιστή, γιατί μία άσπη δέν θάγε ποτέ τέτοια μεγαλοπρέπεια βασιλείσης... Μία επαρχιωτισσα πάλι θα πουλούσε τήν ψυχή της στο διαβολό για ν' άποκτήση τήν μαγευτική χάρι της. "Άν ήταν τέλος κυρία τής αύλης, δέν θάνοιωθε ποτέ τήν γοητευτική στενοχωρία πού τήν έχει κυριεύσει μέσα σ' αυτό τό περιβάλλον... "Έχω νά σας κάνω μία πρόταση.

—"Άς τήν άκούσουμε! φώναξαν όλοι οι τρελλοί νέοι τής συντροφιάς, σχηματίζοντας κύκλο γύρω άπ' τόν Σαβερνύ.

—Η νέα αυτή ψάχνει νά βρη κάποιον, έτσι δέν είναι; ρώτησε έκείνος.

—"Ετσι φαίνεται..."

—Λοιπόν, κύριοι, έξακολούθησε ό Σαβερνύ, γιατί αυτός ό κάποιος νά μην είν' ένας από μας...

—Σαστό... Σαστό!... Μπράβο, Σαβερνύ.

—Μά ποιος από μας θα είναι ό εύτυχης αυτός θνητός; ρώτησε ό Ναθαύι.

—"Εγώ! Έγώ! Έγώ! φώναξαν όλοι συγχρόνως.

Ό Σαβερνύ επέβαλε μέ μία κίνηση σωτή και έπαι:

—Κύριοι, όλες αυτές ή συζητήσεις είναι μάταιες... "Όταν θ' άποσπάσουμε αυτή τήν ώραία από τούς δυο παλληκαράδες πού τή συνοδεύουν, θα τήν παίξουμε μετά ζάρια και τότε θα δούμε ποιος από μας θα έχη τήν τιμή νά τής κρατήσει συντροφιά...

Μία γνώμη τόσο σαφής άποτέμονε νά τύχη τής γενικής έπιδοκμασίας.

—Έφοδος λοιπόν! φώναξε ό Ναθαύι.

—Μία στιγμή, κύριοι! είπε ό Σαβερνύ. Ζητάω τήν τιμή νά διευθύνω τήν έπιχείρησι... Άκούστε: Τό σπουδαίο είναι νά μην κάνουμε θόρυθο. Οι κηποι είναι γεμάτοι από άνακτορικούς φρουρούς και θα ήταν κρίμα νά μας πετάξουν έξω πριν άπ' τό σουπέ... Πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε πανουργία... Βλέπετε γύρω μας καμιά γνωστή μας νά φορά ρός ντόμινο;...

—Ναί!... Η Σινταλιζ! φώναξε ό Ταράν. Φοράει ρός ντόμινο...

—Όραία! έκανε ό Σαβερνύ. Φέρτε μου λοιπόν τήν Σινταλιζ.

Η Σινταλιζ ήταν μία άπ' τίς έλαφρές γυναικες πού πλημμύριζαν τήν εποχή εκείνη στην αύλη τής Γαλλίας. "Επειτα από μία στιγμή θρισκόταν μπροστά στο Σαβερνύ.

—Άγαπή μου, τής είπε τότε έκείνος, έγω κι' οι φίλοι μου σου ύποσχόμεθα έκατό πιστόλες άν φερθής έπιδείξει... Βλέπεις αυτή τή νέα μέ τό ρός ντόμινο; (Και τής έδειξε τήν Αύγη). Πρέπει νά τή χωρίσουμε άπ' τά δυο μπουλιτωκά πού τήν συνοδεύουν. (Και τής έδειξε τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ). Θα μής λοιπόν σου άνάμεσά τους, έτσι πού νά ξεγελαστούν από τό ρός σου ντόμινο και νά νομίσουν ότι εσύ είσαι αυτή πού συνοδεύουν...

Η Σινταλιζ δέχτηκε πρόθυμα... Κ' έπειτα από μία στιγμή γλυστρούσε αναμέσα από τούς δυο παλληκαράδες και τήν Αύγη. Συγχρόνως, ή πατέρα τών τρελλών νέων χωρίστηκε σε δυο όμιλους. "Ο ένας άπ' αυτούς διπάρωσε τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ, ενώ ό άλλος μανουθράριζε για ν' άπομώσση τήν Αύγη.

Ό πρώτος όμιλος στενοχωρούσε τόσο τούς δυο γενναίους μας μέ τίς σπαρλιές του, ώστε ος μία στιγμή ό Κοκαρντάς, βλέποντας ότι δέν μπορούσε νά κάνει άλλωθιάς, τράφηε τό σπαθί του. Ό Πασπουάλ τόν μιμήθηκε άμέσως.

Και μία μικρή συμπλοκή έπακολούθησε πού δέν θάσπηξε ούτε ένα λεπτό... Έντωμαξέθι όμως ό άλλος όμιλος, έπικεφαλής του όποιου θρισκόταν ό Σαβερνύ ό ίδιος, κατώρθωσε νά περικυλώση και νά άπομώσση τήν Αύγη...

"Ετσι, όταν ό Πασπουάλ κι' ό Κοκαρντάς, άφορ έτρεψαν εις φυγήν τούς αντίπαλους τους, κύτταξαν μπροστά τους, είδαν ένα ρός ντόμινο, τό όποιο άρχισαν νά παρακολουθούν. Μά τό ντόμινο αυτό δέν ήταν ή Αύγη, αλλά ή Σινταλιζ.

Η Αύγη, μη βλέποντας πίσω της τούς δυο προστάτες της, ήταν ύποχρεωμένη νά παρακολούθη τίς κινήσεις αυτών πού τήν είχαν περικυλώσει και πού τήν παρέσυραν πρós ένα σάβεν-

Είδαν νά προχωρή πρός τό μέρος τους μία κυρία...

τρο κοντά στο όποιο θρισκόταν το θεωρείο του Λε Μπρέαν.

Όταν έφτασαν εκεί, ο Σαβερνύ, πιο τολημής απ' όλους, την πλησίασε περισσότερο και άπλώνοντας το χέρι του, θέλησε να της τραβήξει τη μάσκα. Η Αύγη έβγαλε τότε μία δυνατή κραυγή, γιατί είχε άναγνωρίσει στο πρόσωπό του τον νεαρό μαρκήσιο της Μαβρίτης.

Μόλις ξερόνισε η Αύγη η πόρτα του θυρωρείου του Λε Μπρέαν άνοιξε. Ένας άγρως φιλόδοξος, προσωπίδοφόρος, κρυμμένος δολοκλήρος σ' ένα μαύρο ντόμινο παρουσιάστηκε στο κατάφωλι της. Κρατούσε στο χέρι του το ξεγυμνωμένο σπαθί του.

—Μήν τρομάζετε, γοητευτική μου νέα, είπε ο Σαβερνύ στην Αύγη, χωρίς να προσέξει στην εμφάνιση του προσωπίδοφόρου. Αυτοί οι κύριοι κ' εγώ είμαστε ταπεινοί θαυμασάται σας...

Και λέγοντας τὰ λόγια αυτά, προσπάθησε να περάσει τὸ μπράτσο του γύρω από τη μέση της Αύγης, η οποία άρχισε να φωνάζει ζητώντας βοήθεια. Μά η φωνή της πνίγηκε γιατί ένας άλλος νέος, ο Άλμπρε, ο οποίος είχε γλυστρήσει πίσω της, της φίμωσε μ' ένα μεταξένιο μαντήλι τὸ στόμα.

Τὴν ίδια όμως στιγμή, ο άντρας με τὸ μαύρο ντόμινο πήρε τὸ σπαθί του με τὸ άριστερό του χέρι. Συγχρόνως άρπαξε με τὸ δεξιὸ τὸν Σαβερνύ ἀπο τὸ σθερκο και τὸν έστειλε να σωριασθῆ σε δέκα θρημάτια απόσταση. Τὴν ίδια τύχη είχε και ὁ Άλμπρε.

Οι φίλοι τους τράβηξαν άμέσως τὰ σπαθία τους. Τότε τὸ μαύρο ντόμινο, ξαναπαίρνοντας τὸ δικὸ του σὸ δεξι χέρι, άφώπλισε με δύο χτυπήματα τὸν Ζιπλόν και τὸν Νοσέ, ὁ ὁποῖοι θρισκότουσαν μπροστά του. Ὁ Ὁριόλ, έλέπιότας τὸ αὐτὸ, τὸ έβάλε σὰ πόδια, φρονδίζοντας: «Βοήθεια! Βοήθεια!»

Συγχρόνως ὁ Μονταμπέρ κ' ὁ Σουαζύ, πιο γενναῖοι απ' αὐτόν, ώρμησαν κατά τὸ αντίπαλό του. Μά ὁ Μονταμπέρ δέχτηκε μιά σπαθιά σ' αὐτὴ και σωριάστηκε γονατιστός κ' ὁ Σουαζύ, λιγώτερο τυχερός, πληγώθηκε σοβαρά καταμωτρα...

Μέσα σὲ μιά στιγμή, ὅλοι οἱ νεαροὶ εὐπατρίδα, θρισκόντουσαν ἔκτος μάχης.

Οἱ άνακτορικοὶ φρουροί, ακούγοντας τὴν φασαρία, έτρεψαν ένταμεταξύ στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς. Οἱ νεαροὶ μας εὐγενεῖς, πληγωμένοι και μὴ, σκέρπινας άμέσως σάν σπουργίτια κ' έτοι οἱ φρουροὶ δὲν έρῆκαν κανένα γιατί κ' ὁ άντρας με τὸ μαύρο ντόμινο εἶχαν ξεφραμισθῆ ὡς διὰ μαγείας.

Άκουσαν μόνο τὴν πόρτα τὸυ θυρωρείου πὸυ έκλεινε.

—Διάβολε! έλεγε σὲ λίγο ὁ Σαβερνύ, ξαναθρισκοντας τὸ Νοσέ σὸ πλῆθος. Τί τρομερός αντίπαλος... Θά ήθελα πολὺ νὰ τὸν ξαναβρῶ γιὰ νὰ τοῦ άπειθύνω τὰ συγχαρητήρια μου.

Τὴν ίδια στιγμή, ὁ Ζιρόν κ' ὁ Νοσέ τὸυ πλησίασαν με τὸ κεφάλι σκυμμένο. Ὁ Σουαζύ θρισκόταν σὲ μιά γωνία, κρατώντας τὸ ματωμένο μαντήλι του σὸ μαγουλό του. Ὁ Μονταμπέρ κρυβόε τὸ πληγωμένο του αὐτῆ ὅσο καλύτερα μπορούσε... Πέντε-έξι ακόμα απ' τῆ συντροφία είχαν κ' αὐτοὶ τὰ μικρά τους τραύματα. Μονάχα ὁ Ὁριόλ εἶχε μείνει άθικτος...

Κυτταζόντουσαν ὅλοι με ὕφος αξιοβήρηντο. Ἡ έπιχειρήσις τους εἶχε τελειώσει κακῆν κακῶς κ' ὁ καθένας τους άναρωτιόταν ποῖος μπορούσε νὰ ήταν ὁ άγνωστος μὸ τρομερός αὐτός εἱφομάχος πὸυ τὸυ εἶχε κατατροπώσει με δύο-τρεις μόνο σπαθίε του...

Ήταν σίγουρα κάποιος ξένος, γιατί μέσα σὸ Παρίσι δὲν ὕπῆρχε τότε οὔτε ένας εἱφομάχος πὸυ θά μπορούσε νὰ συγκυρῆ μαζί του...

Πρὸ ὀλίγου ακόμα εἶχε γίνει λόγος γιὰ τὸν δούκα τὸυ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε δολοφονηθῆ σὸ ἀνθος τῆς ηλικίας του... Αὐτὸς πραγματικὰ ήταν ένας εἱφομάχος άσύγκριτος. Τὴν εποχί του Νεβέρ, ζούσε κ' ένας άλλος εἱφομάχος, πὸ τρομερός ακόμα κ' ἀπὸ τὸν Νεβέρ, ὁ ἱππότης Λαγκαρντέρ... Μά τί τὸυς ενδιαφέρει τὸυς τρελλοῦς νέους μας τὸ ὄνομα τὸυ Λαγκαρντέρ; Τὸ μόνο βέβαιο ήταν πὸς δὲν εἶχαν καθόλου τύχη ἐκεῖνο τὸ θράδυ... Ὁ καμπούρης τὸυ εἶχε χτυπήσει με τὴ γλώσσα και τὸ μαῦρο ντόμινο με τὸ σπαθί...

Κ' ἐπειδὴ ήθελαν νὰ ξεχάσουν τὰ παθήματά τους, άνακατέωτηκαν σὸ πλῆθος τῶν εὐραστῶν γιὰ νὰ γλεντήσουν κ' αὐτοί.

Ύπῆρχαν ὡστόσο σ' αὐτὴ τὴν εὐορτή δύο άνθρωποι πὸυ δὲν συμπετείχαν στὴ γενική εὐθυμία: ὁ Κοκαρντάς κ' ὁ Πασπουάλ. Οἱ δύο παλληκαράδες μας εἶχαν παρακολουθήσει ἐπὶ δέκα λεπτὰ τὴν Σινταλιζ με τὸ ρὸς ντόμινο, νομίζοντας πὸς παρακολουθοῦν τὴν Αύγη. Μά ἔξαφνα ἡ Σινταλιζ ξεφραμισθηκε σάν ν' άνοιξε και νὰ τὴν κατάπιε ἡ γῆ... Τὸυς εἶχε ξεφύγει γλυστρώνοντας μέσα σὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων...

Οἱ δύο φίλοι κυτταχτηκαν τότε με ὕφος αξιοβήρηντο... Εἶχαν χάσει τὸ πούλι πὸυ τὸυς εἶχαν ἐμπιστευθῆ... «Ὁλα ήσαν χαμένα...

Ὁ Κοκαρντάς άπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸν Πασπουάλ και τὸυ εἶπε με τὴν πὸ βαθειά μελαγχολία:

—Καὶ όμως κανάμε ὅτι μπορούσαμε γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσουμε...

—Δὲν ἔχουμε τύχη! στέναξε ὁ Πασπουάλ.

—Πάει! Εἴμαστε πειὰ χαμένοι!... Ὁ Μικρός μας Παριονέος θά μᾶς σκοτώσει!

—Ναί... εἶπε κ' ὁ Πασπουάλ. Θά τὸν παρακαλέσω μόνο νὰ με ξεκάνη με μιά γερὴ σπαθιά σὸ στήθος... Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη καμιά αντίρρηση...

—Γιατὶ με μιά σπαθιά σὸ στήθος; ρώτησε ξεφραμισμένος ὁ Πασπουάλ.

Ὁ Πασπουάλ εἶχε τὰ μάτια του πλημμυρισμένα δάκρυα, πράγμα πὸυ δὲν τὸν ὡμόρφανε καθόλου. Ὁ Κοκαρντάς μάλιστα ὡμολόγησε ἐκεῖνη τὴ στιγμή μέσα του, ὅτι δὲν εἶχε διηπὸ ἄσχημο άνθρωπο στὴ ζωὸ του.

Καὶ όμως, νὰ τί τὸ ἀπάντησε ὁ Πασπουάλ χαμηλώνοντας με μετροφροσύνη δεσποινίδος τὰ μάτια του:

—Ἐπιθυμῶ, άγαπητῆ μου φίλε, νὰ πεθάνω με μιά σπαθιά σὸ στήθος, γιατί, ἐπειδὴ άρεσα σ' ὄλη τὴ ζωὸ μου στις γυναικες, θά λυπόμουν πολὺ ἀν μ' ἔθλεπαν παραμορφωμένο μετὰ τὸ θάνατό μου.

—Τὸ πιστοῦνι μου! ἔκανε ὁ Κοκαρντάς.

Μά δὲν μπόρεσε νὰ γελάσει... Κι' άρχισαν κ' οἱ δύο νὰ στριφογυρίζουν στους κήπους. Ἐμοιαζαν με δύο ὕπνοθατες πὸυ βιάδιζαν χωρὶς νὰ θέλουν και ν' άκούουν τίποτε...

Ἐνταμεταξύ, οἱ προσκεκλημένοι παρακολουθοῦσαν τὴν παράσταση ἐνὸς μαπαλέτου πὸυ διντοταν στὸν κήπο. Ὁ Γκονζάγκας εἶχε καθήσει στὴν τιμητικὴ ἐξέδρα, πλάι στὸν αντίπαλό του. Ἡ συνειδήσις του τὸν ἔκανε νὰ φοβῆται σὲ καμιά μεταβολή τῶν τρόπων τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος ἀπέναντί του. Μά ἡ ὑπόδοχί του πρίγκηπος ήταν ἐγκαρδιωτῆ. Ἄσφαλῶς δὲν τὸυ εἶχαν ἀναφέρει ακόμα τ' ὄνομα τὸυ ὀλολοφόνου τὸυ Νεβέρ. Πρὶν ανέεξει στὴν ἐξέδρα, ὁ Γκονζάγκας εἶχε ἀνάθεσι στὸν Πεϋρόλ νὰ μὴ χασῆ οὔτε στιγμή απ' τὰ μάτια του τὴν πριγκίπισσα σὺζυγοῦ τὸυ και νὰ τὸν εἰδοποιήσει άμέσως ἀν κανένας άγνωστος τὴν πλησίαζε. Μά καμιά εἰδησις δὲν έφτασε ἐκ μέρους του κατά τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως. «Ὁλα λοιπὸν ήγαναι καλά.

Μετὰ τὴν παράσταση, ὁ Γκονζάγκας πήγε και συνάντησε τὸν Πεϋρόλ σὲ μιά σκηνή πὸυ ήταν κοντὰ σὸ ἀγάλμα τῆς Ἄρτέμιδος.

Ἡ πριγκίπισσα σὺζυγος ήταν ἐκεῖ μόνη, καθισμένη παράμερα. Καὶ περίμενε...

Τὴ στιγμή πὸυ ὁ Γκονζάγκας εἰτοιμαζόταν ν' άποσυρθῆ γιὰ νὰ μὴν τρομάξῃ με τὴν παρουσία του τὸ θήραμα πὸυ ήθελε νὰ πιάσει στὴν παγίδα, ἡ τρελλὴ συντροφιά τὸυ Σαβερνύ και τῶν φίλων του ἔκανε θορυβωδῶς τὴν εἰσὸδὸ τῆς στὴ σκηνή με φωνὲς και με ἔλαρα.

Μά, μόλις εἶδαν τὸν Γκονζάγκα, σάπασαν ὅλοι άμέσως. Καθένας πήρε τὴν συνθησμένην τὸ σπῆσι τὸυ κόλακος, ἔκτος ἀπὸ τὸν Σαβερνύ κ' ἔτρεψε κοντὰ του.

—Ἐπιτέλους, σὰς ξαναθρισκομε, κύριε ἐξάδελφέ μου, εἶπε ὁ Νοσέ. Εἴμαστε πολὺ ἀνήσυχου...

—Πρὶν σὰς δοῦμε και σὰς χαϊρετήσομε, δὲν μπορούσαμε νὰ διασκεδάσομε! εἶπε ὁ Ὁριόλ.

—Άκουσε, ἐξάδελφε, εἶπε τότε ὁ Σαβερνύ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεῖς, συμβαίουν πολὺ σπουδῆα πράγματα ἐδῶ... Σοῦ εἶπε ὁ Πεϋρόλ τί έλεγε πρὸ ὀλίγου ὁ καμπούρης γιὰ τὸν δολοφόνου τὸυ Νεβέρ...

(Άκολουθεῖ)

Μέσα σὲ μιά στιγμή, ὅλοι οἱ νεαροὶ εὐπατρίδα θρισκόντουσαν ἔκτος μάχης...